

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Diplomová práce

2015 Andrea Chuchlová

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Diplomová práce

JAKO KAŽDÝ DRUHÝ DEN

MEZI NÁMI

BcA. Andrea Chuchlová

Plzeň 2015

Západočeská univerzita v Plzni
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara

Katedra Výtvarného umění
Studijní program Výtvarná umění
Studijní obor Intermediální tvorba

Diplomová práce

JAKO KAŽDÝ DRUHÝ DEN

MEZI NÁMI

BcA. Andrea Chuchlová

Vedoucí práce: Doc. MgA. Milena Dopitová
Katedra výtvarného umění
Fakulta designu a umění Ladislava Sutnara
Západočeské univerzity v Plzni

2015

Podklad pro zadání DIPLOMOVÉ práce studenta

PŘEDKLÁDÁ:	ADRESA	OSOBNÍ ČÍSLO
BcA. CHUCHLOVÁ Andrea	Urbinská 187/B, Český Krumlov - Domoradice	D13N0014P

TÉMA ČESKY:

Jako každý druhý den - Projekt se zabývá sociální tematikou s využitím libovolného média. Je určen do veřejného prostoru.

NÁZEV ANGLICKY:

Like every other day

VEDOUCÍ PRÁCE:

Doc. MgA. Milena Dopitová - KVVU

ZÁSADY PRO VYPRACOVÁNÍ:

Minimální rozsah prací: 1 intermediální objekt, fotografická dokumentace, portfolio práce.

Počet: 1 intermediální objekt.

Formát: intermediální objekt, rozměr 1m x 1m.

Popis realizace: objekt s možností intermediálních přesahů nebo interakce s divákem. Téma by mělo aktuálně reagovat na současné dění ve společnosti. Instalace projektu není závislá na umístění do konkrétního prostoru.

Výstup: objekt s přesahem do meziprostředkové formy, fotografická dokumentace, portfolio práce.

Průběžné plnění úkolů dle pokynů vedoucího práce (a příp. konzultanta, je-li stanoven) a pravidelné konzultace do termínu odevzdání práce 1x týdně v rámci semináře ke kvalifikační práci.

Postup realizace:

1) září - Teoretická část práce: Definice základní myšlenky v kontextu současné tvorby a vymezení se v rámci zvoleného tématu.

Praktická práce: sběr materiálů a průběžné intenzivní studium zdrojů.

2) říjen - Předložení řady skic a variant řešení.

3) listopad, prosinec - Varianty pracovní verze, volba nejvhodnější varianty, průběžná práce na praktické části závěrečné práce.

4) leden, únor - Předložení adekvátně rozpracované praktické části závěrečné práce, předložení rozpracované teoretické části

závěrečné práce v souladu s doporučenou osnovou a dle pokynů konzultanta teoretické části práce (pro udělení zápočtu).

5) březen - Realizace výsledného projektu, předložení pracovní verze kompletní teoretické práce.

6) duben - Finalizace a odevzdání: (finalizace projektu, dokončení teoretické i praktické části práce, příprava prezentace, odevzdání obou částí práce pro udělení zápočtu).

Obhajoba:

Červen - Obhajoba + prezentace kvalifikační práce na CD/DVD (v podobě pro tisk)

SEZNAM DOPORUČENÉ LITERATURY:

OSBORNE, Peter. Conceptual Art. Londýn: Phaidon, 2002. ISBN 0-7148-3930-2.

BOURRIAUD, Nicolas. Postprodukce. Praha: Tranzit, 2004. ISBN 80-903452-0-4.

HUMHAL, Pavel. Osobní a veřejné. Praha: Tranzit, 2008. ISBN 978-80-87259-00-9.

JOST, Francois. Realita/fikce - říše klamu. Praha: Akademie múzických umění, 2006. ISBN 80-7331-056-9.

GROSENICK, Uta. Art now. Köln: Taschen, 2005. ISBN 38228-4093-9.

BALEKA, Jan. Výtvarné umění: výkladový slovník: (malířství, sochařství, grafika). Vyd. 1. Praha: Academia, 1997, 429 s. ISBN 80-200-0609-5.

WITTLICH, Petr. Horizonty umění. Praha: Karolinum, 2010. ISBN 978-80-246-1607-0.

MARZDINA, Daniel. Minimalismus. Praha: Slovart, 2005. ISBN 80-7209-670-2.

DYTRTOVÁ, Kateřina. Interpretace a metody ve vizuálních oborech. Ústí nad Labem: Printactive, 2010. ISBN 978-80-7414-290-5.

Prohlašuji, že jsem práci zpracovala samostatně a použila jen uvedené prameny a literatury.

Plzeň, duben 2015

.....

podpis autora

Zvláštní poděkování:

Chtěla bych velmi poděkovat mému otci za ochotnou pomoc a přínosné rady během realizace tohoto projektu. Rovněž oceňuji pomoc těch, co se se mnou podíleli na řemeslné výrobě objektů. Upřímné poděkování patří i vedoucí práce Doc. MgA. Mileně Dopitové, za odborné vedení.

Obsah

1	Mé dosavadní dílo v kontextu specializace.....	1
2	Téma a důvod jeho volby	3
2.1	Sebereflexe v kontextu obsahového zaměření práce.....	4
3	Cíl práce	6
4	Proces přípravy	7
4.1	Teoretická rešerše a funkční struktura práce	7
4.1.1	Komunikace	7
4.1.2	Mentální teritorium.....	8
4.1.3	Sociální skupina	10
4.1.4	Oblast volby	11
4.1.5	Proces přizpůsobování a přizpůsobení se	13
4.1.6	Situace přímého odporu.....	16
5	Proces tvorby	18
6	Technologická specifika.....	20
7	Popis díla	22
8	Přínos práce pro daný obor	24
8.1	Obsahové a technologické souvislosti s jinými umělci.....	24
9	Silné stránky.....	26
10	Slabé stránky.....	27
11	Seznam použitých zdrojů.....	28
11.1	Knižní a periodická literatura	28
11.2	Internetové zdroje.....	30
12	Resumé.....	31
13	Seznam příloh	33

1 Mé dosavadní dílo v kontextu specializace

Ve své diplomové práci navazuji na dosavadní zkušenosti s objektovou tvorbou. Ačkoliv jsem vždy inklinovala především k prostorovému vyjádření, má předešlá bakalářská práce *Kultivační prevence*¹ se svou formou značně lišila.

Stěžejní částí tohoto projektu byla performance, jež vznikla prostřednictvím osobní konfrontace s veřejným prostorem. Akce byla jakousi reflexí na téma davové soudržnosti s negativním dopadem na morální zásady společnosti. Inspirací mi byl Stanfordský vězeňský experiment, který prokázal, že člověk se skrytou identitou, kterou mu poskytuje anonymní prostředí davu, je schopen poměrně snadno podlehnout masové anarchii a rychle se dokáže transformovat do role násilníka, šířícího agresi. Projekt byl jakýmsi vzdorem vůči davové negativitě. S kultivačním postrojem připevněným k tělu jsem do plzeňských ulic vstoupila s úmyslem kultivovat společnost. Akce mě konfrontovala s obyvateli města Plzně, které mé protestní gesto upoutalo. Následně vznikl doprovodný video záznam obsahující rozhory s vybranými osobami, které dospěli k zamyšlení nad danou problematikou. Cílem mi bylo vyjádřit obavu a vznést toto závažné, aktuální téma do stále více znepokojené společnosti.

V komplexním pojetí tvorby mne zajímá práce s novými materiály a sofistikované konstrukční principy. Současnou prací se snažím navázat na již získané zkušenosti a rozšiřuji je do média instalace. Sociální tematika podněcuje většinu mých projektů, nevyjímaje bakalářskou práci. Koncept bývá obsažen v osobní zkušenosti. Z portfolia mých starších prací bych připomenula

¹ Viz. Obrazová příloha č. 1

tikající objekt s názvem *Hodiny požitku, minuty života*². Plechová, necelý jeden metr velká kapsle, osázená gumovými přísavkami, svým tvarem napodobuje mikroorganismy bakterií a virů. Útroby objektu vylučují zneklidňující tikavý zvuk a napodobují aktivovanou výbušninu. Práce je jakousi parafrází lhostejného počínání si s vlastním životem, časem, osudem...

Přesto, že se moje práce výrazně tematicky nevyhraňuje a inspirací mi jsou stále nové podněty, technicistní charakter objektů ve své vizualitě nezastře vzájemnou příbuznost. Spojujícím znakem pro mnoho mých realizací je variabilita. Proměnlivost vnímám jako obohacující funkci jinak statického objektu. V diplomové práci taktéž nevyklučuji následné přeměny kompozice. Jednotlivé fragmenty instalace mají svou polohou zastupovat určité interpretační stanovisko, které se následným zásahem může změnit. Na podobných principech byly postaveny další dvě práce, jež vznikly v rozmezí let 2014 – 2015. První z nich, s názvem *Transformace*³ měla variabilní plášť složený z mnoha segmentů a obměnou jeho struktury jsem manuálně simulovala proces rozpadu dojmu, podmíněného (ne)vědomím. Nesledující dílo *Neúspěchem k úspěchu*⁴, určené do veřejného prostoru, tvořil hliníkový jehlan opletený červenými gumičkami. Pružný materiál umožňoval vizuální proměny hierarchicky uspořádané sítě. Zachycováním gumolan v nestabilní struktuře „pyramidy“ jsem se snažila vyjádřit urputné zdolávání osobních cílů, kterých ne vždy můžeme úspěšně a snadno dosáhnout.

² Viz. Obrazová příloha č. 2

³ Viz. Obrazová příloha č. 3

⁴ Viz. Obrazová příloha č. 4

2 Téma a důvod jeho volby

Sociální téma *Jako každý druhý den* jsem zvolila pro jeho obsahové rozpětí. Stěžejní úlohou pro mě bylo stanovit si, co si pod tématem představuji, a co pro mě znamená. Samotný název si primárně vykládám jako synonymum stereotypu či pocit beznaděje, pronásledovaný touhou vymanit se z cyklu. Přemýšlím nad tím, co mě zneklidňuje. Co je mým nevyřešeným problémem, který mě tak často doprovází? ...Jsem odhodlána se tomu postavit.

V kontextu sociální problematiky se dostávám do vztahu já a společnost. Netoužím po tom, zaměřovat se na závažná společenská témata existenciálního charakteru. Snahou mi je vycházet z vlastních životních podmínek ve vztahu k okolnímu prostředí.

Jelikož se má pozornost dlouhodobě soustředila na studium lidské identity, její budování nebo také zmatení, již v prvním stádiu zacílení práce jsem se chtěla ubírat směrem sebepoznávání. Ke zkoumání vlastních rysů mě přivedl pocit psychické rozpolcenosti a duševní nestability. Hledala jsem odpovědi na to, kým jsem a kdo chci být. Zajímaly mě příčiny toho, jak se naše/moje totožnost zformovala.

Souhlasím s názorem, že je lidský charakter utvářen vlivy okolního prostředí. Rozhodla jsem se zkoumat totožnost člověka z hlediska mezilidské komunikace. K tématu přistupuji jako ke studii, zabývající se vzájemným působením osob nebo sociálních skupin. Projekt mi má být zároveň jakousi formou terapie. Téma umožňuje nahlédnout pod povrch mých problémů s navazováním vztahů. V jádru problematiky se mi odhalují související pojmy, kterými jsou: interpersonální přitažlivost, vztahy, vlivy, přízpůsobivost, komunikace,

kultura a další. Teoretická studie, zahrnující fenomén komunikace pro mě má silný obsahový potenciál.

2.1 Sebereflexe v kontextu obsahového zaměření práce

Komunikační a mentální interakce ve společnosti, jsou nedílnou součástí života. Denně jsme konfrontováni s okolním prostředím, se společností, v níž si hájíme své vlastní postavení, své vlastní „já“. Dlouhodobě bojuji s pocitem, že se stále častěji necítím být přirozená. Tento dojem jistě nesdílím sama. Můj projev neustále koordinuji se sociálním prostředím a transformuji se do rolí, které vyžaduje mé aktuální postavení. Řeč mého těla se neustále mění. Kladu si otázku, kdy naše vystupování vychází z etických zásad a kde je hranice toho, co označujeme za pokrytectví?

Předstírané chování, nebo také self-image, podle internetového zdroje, zaujímáme v momentě, kdy se chceme verbálně (přítakáváním, vytahováním se, apod.) či neverbálně (dresscode) vyrovnat dominantnímu subjektu. Přetvářka je definována změnou chování, či výrazu tváře v určité situaci. (Přetvářka, 2001-2015) Podle vědců z experimentálního cyklu HeadGames (Hlavalamy), vysílaného na dokumentární televizní stanici Science Channel, je lidský mozek v základě naprogramovaný tak, aby se přizpůsoboval. Přirozené tendence konformity člověka, souvisejí s pudem přežití. Být v partě, vycházet s většinou a nijak nevybočovat, je dobrým vodítkem k tomu, jak se nestát terčem či obětí útoku jinak laděné okolní společnosti. (SCIENCE CHANNEL, 2014) Ve skupině je síla, tudíž shlukovat se v mocnější celky a přejímat jejich ideje je jistota. Denně se můžeme střetnout s velkým množstvím různých vlivů a jsme neustále podrobováni situacím, v nichž sami rozhodujeme, zda tlaku odoláme,

podlehne, nebo mu snad budeme aktivně vzdorovat. V každém z nás je zakořeněná určitá míra sugesce. Mezilidské konfrontace fungují na bázi rozhodovacího procesu *vyločit/přizpůsobit se*.

Moment přizpůsobování s sebou může nést i negativní jev v podobě přetvářky. Já se velmi často potýkám s problémem vlastní adaptability. Proniknout do kolektivu lidí, například v práci nebo ve škole mi působí nemalé problémy. Při navazování kontaktů jsem zdrženlivá a poměrně pasivní. Svou odtažitost přisuzuji nadměrnému studu a introvertní povaze. Vnímám to jako osobní nedostatek. Toužím po tom být svá a sebevědomá kdekoliv a kdykoliv. Chci cítit oporu v lidech. Přeji si najít více spřízněných duší a rozšířit si úzký okruh přátel. Nechci být ta „jiná“, zvláštní, co příliš nemluví a jen přitakává, nikdy nikomu nevzdoruje, aby se vyhnula přímému odmítnutí. Uvědomuji si, že nepohodlí plynoucí z pocitu vyloučenosti se snažím maskovat spokojeným a milým výrazem. Nechci nijak vybočovat. Mám obavy z názorové neshody. Raději se budu cítit nepřírozeně, než osaměle. Komunikaci si vykládám jako sebezprosazování. Uvědomuji si, že žijí ve společenství různorodých typů a charakterů lidí. Avšak konfrontací s nimi se mentálně profiluji, bez ohledu na to, zda je můj vztah k subjektu pozitivní, negativní nebo nepřírozený.

3 Cíl práce

V projektu se snažím odhalit svou vlastní vizi interpersonální komunikace. Vyjadřuji ji hravou formou se záměrem rozkrýt složitý systém vztahů mezi mnou a lidmi zároveň. Práce je primárně postavená na niterní potřebě vyrovnat se s komunikačním blokem. Osobně mi slouží jako model obrany před nežádoucími vlivy okolního prostředí. Podněcuje mě touha uvolnit se z role a odstranit masku. Cílem projektu je mapovat principy vzájemného působení náhodně vybraných sociálních skupin, ve kterých určitým způsobem figuruji.

Na problematiku nahlížím skrze tzv. mentální teritoria, která pro mě příznačně zastupují individuální společenské celky. Myslím tím například sociální skupiny. Za subjekt ovšem můžu považovat i samostatného jedince. Záměrem mojí práce je tyto duševně odlišná uskupení názorně konfrontovat a vytvořit tak vztahové schéma v situacích, které by jen stěží mohly nastat. Do vztahu dávám, nezávisle na sobě existující subjekty. Například skupinu mých spolužáků, reprezentující školní prostředí vystavuji působení přátel z domácího prostředí apod. Subjektivní vyhodnocení dané situace účelně zrcadlí eventuální odlišnosti mezi oběma stranami. Definováním vztahů taktéž reflektuji rozmanité spektrum individuálních vlivů, které na mě působí.

Diplomovou práci jsem se rozhodla ztvárnit jako instalaci do veřejného prostoru. Umístění následuje sdělovací potenciál projektu, který z lokality přímo čerpá. Nekladu si za cíl dílo podkládat návodem k jeho rozluštění. Především by mělo působit jako stavebnice či pomůcka, která se mi stala výrazovým prostředkem.

4 Proces přípravy

4.1 Teoretická rešerše a funkční struktura práce

Přípravný proces obnášel teoretickou rešerši, díky níž jsem dále vyvíjela formu práce. Zvolené médium instalace umožnilo ztvárnit rozbor komunikační sítě ve schematické podobě. Podstatné pro mě bylo nalézt vizuální jazyk, kterým bych mohla zachytit procesy a stavy v komunikaci. Důležitým předpokladem byla univerzální funkčnost zobrazovacích prostředků. Prostřednictvím teoretické analýzy jsem si definovala hlavní komunikační prvky, a těmi jsou: mentální teritorium, sociální skupina, rozcestník (oblast volby v interakci), proces přizpůsobování se, přizpůsobení se a situace přímého odporu. S těmito podstatnými složkami jsem nadále pracovala v podobě prostorových vzorců, tvořených různě komponovanými štíty.

4.1.1 Komunikace

Lidská společnost představuje síť vztahů mezi lidmi. Přirovnáme-li ji k síti rybářské, pak uzly představují lidi a provázky či lana vztahy mezi nimi. Ale co vlastně je, toto lanoví v lidském světě? Jedna odpověď je, že je to komunikace.

(Argyle a Trower, 1979)

Dle slovníku (z lat. *communicatio*) toto slovo znamená společné sdílení, proces sdělování či přenos informací a emocí, verbálním i neverbálním projevem. (Ottova všeobecná encyklopedie: Svazek 1., 2003) Širší definice podle Hausenblase (1971) komunikaci vysvětluje jako „obcování lidí, společné podílení se na nějaké činnosti ve vzájemném kontaktu“. Podle psychologů jsou komunikujícími i ty osoby, které, např. ve skupině, jen přihlížejí dialogu jiných členů. Tento názor

prokazuje, jak blízko jsou si pojmy „sdělování“ a „sdílení“. Vzájemné konfrontace lidí komunikaci spoluvytváří, ovlivňují ji a zároveň jsou jí ovlivňovány. (Vybíral, Z., 2000)

Kontakty, jsou součástí každodenního života, trénujeme jimi vlastní asertivitu, dostává se nám poznání, a s ním spojená odolnost, a v neposlední řadě si vztahy s lidmi upevňujeme vlastní pozici ve společnosti. Komunikace je zkrátka nevyhnutelná a nutná. Já komunikaci nevnímám jen jako přesun informací, ale i jako důležitý článek naší vlastní adaptability. Je důležité si uvědomit, že aby mohlo dojít k vzájemné společenské harmonii, musíme následovat lokálně rozšířená a obecně platná pravidla, tedy tzv. normalitu. Přizpůsobivost pak lze chápat, jako klíč k tomu, jak se integrovat v daném územním společenství. (Vybíral, Z., 2009)

Celá moje práce v zásadě stojí na (de)šifrování komunikačních postupů s cílem porozumět individualitě lidí a uvědomit si vlastní totožnost. Projekt je mi očistnou kúrou a návodem k střízlivé obraně vlastní identity. Teoretici, kteří se u nás touto problematikou zabývají, jsou například: Zbyněk Vybíral, Jan Vymětal, Irena Vaňková, Milan Nakonečný či Jolana Poláková. Ze světových jmen bych ráda upozornila na jména Carl R. Rogers, Albert Mehrabian, Zygmunt Bauman, Eric Berne, Philip Zimbardo a další.

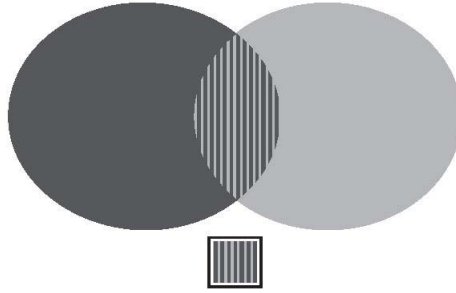
4.1.2 Mentální teritorium

Mentalita, jakožto psychologický pojem definuje způsob myšlení a jednání jednotlivce nebo celé skupiny. Lze ji chápat jako synonymum duševního postoje či „způsobu myšlení“, zrcadlící úroveň konkrétního subjektu. (Ottova všeobecná encyklopedie: Svazek 2.,

2003) Ať jde o jednu osobu nebo o celé shromáždění, mentální předpoklady jsou vždy závislé na individuálních dispozicích věku, výchově, tradici, společenských podmínkách nebo pracovním zařazení. Vyzrálost subjektu odpovídá jeho schopnostem reagovat na vnější podněty, ale i vnitřní stavy jedince nebo skupiny.

Teritoriem zase rozumíme vyhrazené území či prostor, který je nám vlastním a cítíme se v něm bezpečně. Dle názorů Sommera (1969) a Mehrabiana (1976) Velikost a umístění takového teritoria svědčí o postavení člověka. (DeVito, J. A., 2001) Jelikož je společnost funkčně postavená na hierarchii, je pochopitelné, že teritoria, která obsazujeme, podléhají neustálému tlaku vnějších vlivů. Ať už vnímáme teritorium jako materii, území či duševní bohatství, svou participací ho nejenom obhajujeme, ale zároveň i bráníme. Nevyklučuji ani individuální pojetí teritoria, jako osobního, intimního prostoru sdíleného jednou osobou. Vedle této představy může být teritorium například součástí společného vlastnictví. Mentální teritorium úzce souvisí s pojmem lokální identita. Místní, jinak také regionální totožnost vychází z bezprostředního prožívání každodennosti. Je na dosah našim smyslům a vnímáme ji velmi intimně a přirozeně. (Socioweb, 2014)

Ve výsledné realizaci nejsou hranice duševních prostorů vizuálně patrné přesto, že mají důležitý význam pro utvoření identity sociální skupiny. V průběhu vývoje práce jsem se zřetelným odlišením těchto teritorií zkoušela experimentovat. Nakonec jsem to však shledala jako nepodstatné a rušivé. Teoreticky lze tento imaginární prostor lokalizovat v oblasti střetu (viz. grafické schéma), kde dochází ke konfrontaci skupin zformovaných danými územími. Na střety teritorií přímo navazuje tzv. oblast volby, kterou v této kapitole taktéž vysvětluji.

Střet mentálních teritorií

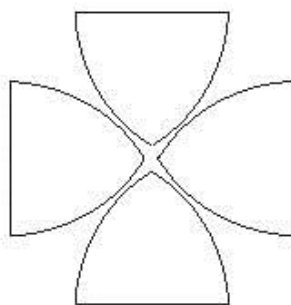
4.1.3 Sociální skupina

Tento sociálně-psychologický pojem označuje sociální útvar, který je tvořen dvěma a více členy zastupující určité role, jež se vzájemně doplňují a podmiňují. Skupina se odděluje od jednotlivce a zároveň i od náhodného společenského shromáždění. Tvoří ji části, které mají strukturální a funkční význam. Podstatou tohoto shromáždění je, že všechny jeho členy pojí stanovené normy a očekávání. Osoby spolu ve skupině vzájemně komunikují. (Sociální skupina 2001-2015) Být součástí skupiny člověka do značné míry duševně ovlivňuje. Spolu sdílení náležitých hodnot může u jednotlivce dosahovat až autostereotypního⁵ vnímání svojí příslušnosti k subjektu, a dokonce může vést k vygradování heterostereotypního⁶ pohledu na jiné sociální shromáždění.

Náklonnost spřízněných členů sociální skupiny znázorňují středovým, kompozičním uspořádáním štítů přikloněnou - „pozitivní“ stranou (+) k jednomu pomyslnému středu. Lícová strana nakloněného štítu se v tomto nastavení jeví jako odvrácená - „negativní“ (-), vůči vlivům okolních mentálních teritorií.

⁵ Autostereotypem označujeme často pozitivní, ustálený stereotyp vnímání vlastní skupiny nebo i sebe samého. (SCS.ABZ.CZ, 2005-2015)

⁶ Heterostereotyp, na rozdíl od autostereotypu vystihuje spíše negativní, někdy až kritický postoj k cizím skupinám či jednotlivcům. (SCS.ABZ.CZ, 2005-2015)

Příkladné schéma sociální skupiny

4.1.4 Oblast volby

Vybíral ve své knize Psychologie lidské komunikace (2009) výstižně popsal strategii mezilidské komunikace tak, že: *„Část našeho komunikování lze vidět jako hraní psychologických a sociálních her s druhými lidmi“*. Takovéto hry máme ve své vlastní moci a stejně tak je na nás, jak vzájemnou konfrontaci vyhodnotíme. Navazování vztahů mnohokrát probíhá zcela intuitivně, přičemž přednostně na nás působí:

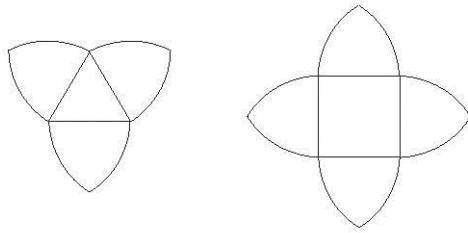
- fyzická i duševní atraktivita – krása, intelekt, sympatie...
 - vzdálenost -jak moc jsme si při kontaktu na blízku
 - posilující element – vzájemná podpora, odměna, pozitivnost...
 - podoba - společné charakterové rysy, preference, mentalita...
- (Vybíral, Z., 2009)

Tyto zásadní faktory mají na svědomí interpersonální přitažlivost. Je prokázáno, že se navzájem přitahují lidé s podobnými vlastnostmi a měřítky hodnot. Nejdůležitější je ovšem, za všech okolností, názorová analogie, která je dokonce ještě podstatnější než kulturní podobnost. Přesněji řečeno, člověk je před-komunikačně nastaven tzv. schématy mentální reprezentace. Schémata formují náš obraz o druhém člověku a názorově nás charakterizují. (DeVito, J. A., 2001)Počátek vztahu se

formuje již během tzv. *vjemového kontaktu* (vidíme, slyšíme, cítíme). Pokud na nás dotyčný nějakým způsobem zapůsobí, náš vztah se vzápětí přehoupne do tzv. *interakčního kontaktu*. V tomto momentě dojde k vzájemné komunikaci. Altmann a Taylor (1973) ve své teorii sociální penetrace prezentují několik případů společenských průniků. Z nich lze vyvodit, že navázání vztahu ještě nutně neznamená vzájemné přijetí. Teorie posuzuje „šířku“ a „hloubku“ vztahu. Šířka poměru se týká počtu probraných témat, respektive také množství předaných informací. Naproti tomu hloubka vypovídá o stupni průniku do individuality druhé osobnosti. (DeVito, J. A., 2001)

Díky těmto poznatkům se má teoretická rešerše opírá o další pojem a tím je důvěra vztahu. Vezměme v potaz například to, že se v současné době čím dál častěji oddáváme pohodlné virtuální komunikaci, například přes sociální sítě či mobilní telefony. Odosobněný kontakt člověka mnohem více izoluje vůči lidem. Vztahy udržujeme na povrchu, nemáme jistotu upřímného jednání. „Přátele“ na Facebooku počítáme na stovky a přitom kamarádů, kterým bychom se dokázali svěřit, najdeme mezi nimi jen hrstku. Dle mého názoru se náš život začíná zakládat spíše na kvantitě získaných kontaktů, nežli na kvalitě vztahů.

V mém grafickém znázornění se oblast volby vizuálně promítá jako jakýsi rozcestník, složený z přiléhajících štítů. Jejich zadní (-) hrany se vzájemně dotýkají v rozích a utváří hvězdicí. Obrázek níže prezentuje dvě varianty vzhledu tzv. *Oblasti volby*.

*Oblast volby vyobrazená jako „rozcestník“,
předurčuje jakým směrem a jak se bude
odvíjet komunikace ve vztahu dvou subjektů.*

4.1.5 Proces přizpůsobování a přizpůsobení se

Stádium naladování se, za účelem budování vztahu, přichází zcela nenuceně. Při komunikaci se projevuje tak, že se snažíme tělesně i intelektuálně přiblížit svému protějšku, se kterým komunikujeme. Tím se vysvětluje skutečnost, že člověk je přizpůsobivá bytost, kterou formují příkladné vzory. Bandurova teorie pojednává o tom, že si každý jedinec všímá jen takových modelů postav, kterým se on sám dovede přiblížit a napodobuje takové vzory, které mají, možná paradoxně, vyšší sociální status. Svým vystupováním se spíše přibližujeme představám toho, kým bychom chtěli být, než tomu, kým skutečně jsme. Imitování je doprovodnou součástí přizpůsobování, a ač si toho mnohdy ani nejsme vědomi, řeč těla prozradí víc, než si sami dovedeme připustit. Vybíral (2009) popsal efektivitu kognitivního přizpůsobování následovně: *„Dost dobře nelze funkčně či zdravě komunikovat bez toho, aniž se přizpůsobujeme stanoviskům, slovníku, a rovněž mimoslovnímu repertoáru druhého. Ten, kdo by si myslel, že se všemi může zůstat za každé situace a za všech okolností „svůj“, že se všemi může mluvit stejně, nemluvit a nepřizpůsobovat svůj momentální stav poznání, sice může zůstat „sám sebou“, ale je do značné míry pro funkční komunikaci „nepoužitelný“.“*

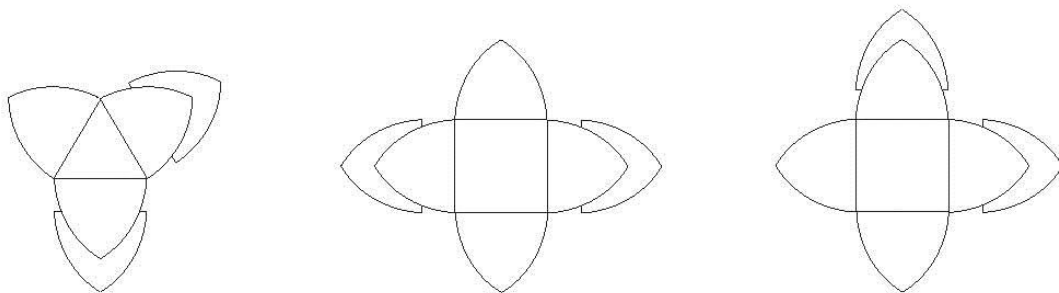
Má verze výkladu situaci definuje tak, že v procesu přizpůsobování vždy vítězí dominantnější síla. Konfrontaci vnímám jako souboj dvou různých identit, dvou různých vlivů. Při komunikaci jsou člověku prakticky nápomocné „masky“, za nimiž skrývá svou vlastní, pravou tvář. Nedá vyniknout svým slabinám, neprozradí o sobě více, než by bylo žádoucí. Mezilidské vztahy jsou z velké části budované jen na povrchu. To, co nám náš protějšek sám ze sebe ukáže, může být jen pouhým fragmentem jeho osobnosti, v rámci obrany. Iluzivní hry někomu mohou pomoci v nepřírozených, eticky svázaných komunikačních situacích.

Přetvářka je pojem, co vystihuje onu změnu signálů, jež kolem sebe vysíláme. Afektované chování usměrňuje naše emoce a vystupování. Činíme se takovými, jakými domněle máme být. Jsme právě takoví, jaké nás dané sociální prostředí očekává. Svým způsobem vždy zastupujeme nějakou roli, signalizujeme náš aktuální statut, hrajeme a účastníme se her druhých. Díky tomu jsme společností přijati a oceňováni. „Pravidla předvádění“ si dokonce mnoho lidí osvojí natolik, že je vnímá jako přirozená. Vžitá pravidla modifikovala naši přirozenost do určité společenské nepřirozenosti. Jak se píše v knize *Lži, polopravdy a pravda v lidské komunikaci*, je takřka nemožné rozpoznat hranici přirozenosti a nepřirozenosti. Nejvýstižnější a zároveň nejpravdivější možné východisko je „sociální přirozenost v roli“. (Vybíral, Z., 2003) Vráťm-li se však zpět k přetvářce jako takové, nemohu opomenout ještě jednu její specifickou formu. Zaujal mě především Snyderův svébytný pojem „sociální chameleon“, tj. pokrytec. Goleman (1997) citoval Snyderovo popis pokryteckého jedince takto:

- umějí pečlivě naaranžovat první dojem, který chtějí vyvolat;
- snaží se na své okolí zapůsobit, že jsou lepší, než doopravdy jsou;
- jsou ochotní stát se téměř vším, čím by je druzí chtěli mít, jen aby byli oblíbení;
- dokážou tvrdit jednu věc a udělat druhou, pokud jim to zajistí uznání;
- chovají se jinak na veřejnosti a jinak v soukromí;
- v závislosti na tom, s kým právě komunikují, dokážou jednat jako různí lidé.

Konformní chování je těžké stručně a jednoznačně vysvětlit. Nelze na něj pohlížet ani negativně, ani příliš pozitivně. Je zkrátka lidem vrozené. Přizpůsobivost navíc podmiňuje mnoho dalších faktorů. Jedním z nich jsou, např. společenské konvence atd..

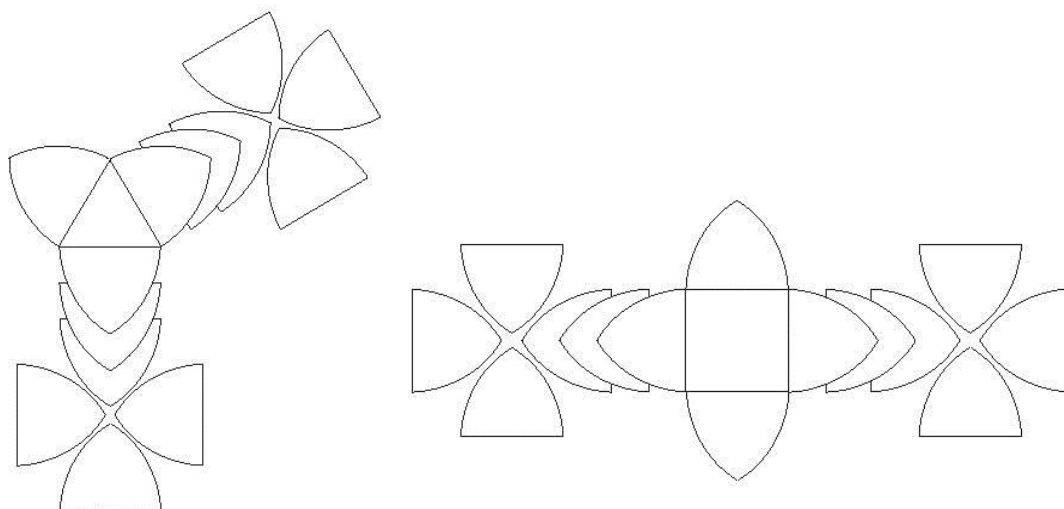
Model postupu přizpůsobování vychází ze schématu „rozcestníku“ (viz. Oblast volby). Uspořádání štítů kopíruje určitou fázovitost průběhu. Odehrává se vždy mezi dvěma subjekty, a i když je míra interakce na každé straně jiná, vlivné působení je vzájemné, a proto jej vyobrazují oboustranně.

(Proces přizpůsobování)

Názorná předloha proudění vlivu mezi dvěma subjekty.

Štíty jsou řazeny za sebou, od rozcestníku směrem ven.

Interakce mezi sociálními skupinami – moment vzájemného přizpůsobení. Ukázka dvou grafických variant téže situace.

4.1.6 Situace přímého odporu

Příčinou interpersonálního odporu je s největší pravděpodobností názorová neshoda. K té se vážou další činitele, jako třeba kulturní, generační a inteligenční odlišnosti. Co je však nutné zmínit, za vším stojí mentální předpoklady. Aby mohlo dojít k navázání vztahu mezi dvěma subjekty, je potřeba, aby se obě strany v něčem shodovaly, byť jde třeba jen o banální elementy. Indikátorem je samotný moment přitažlivosti. Pokud se dvě osoby už v primární etapě komunikace, tj. při vjemovém kontaktu, vzájemně neosloví, těžko může dojít k pozitivní interakci s výsledkem navázání vztahu. Každý člověk, v mém pojetí, každá zastupující složka zvláštního mentálního teritoria, zastává určité preference. Tyto předpoklady určují, jací jsme, a ovlivňují, jakým směrem se budeme ubírat. Ona vyhraněnost nás specifikuje a zařazuje ve společnosti.

Odpor vyjadřuje krajní forma nesympatie. Jestliže by se kontakt přehoupl přes počáteční nelibost do konfrontační roviny, zcela jistě by komunikaci narušil spor. Takový konflikt ale nemusí vést výhradně jen k negativnímu efektu. Pozitivní stránka sporu má na svědomí poznání a třeba i kompromisní reakce. Nutí nás zkoumat příčinu sporu, kterému bychom se jinak vyhýbali, nutí nás přemýšlet nad lidskou individualitou.

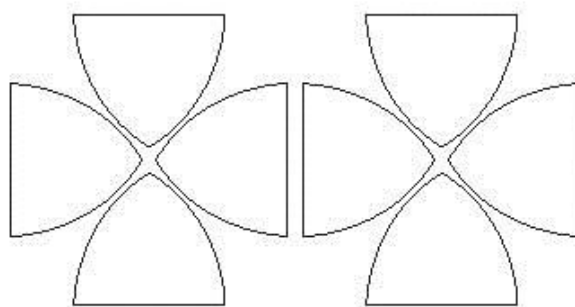

Schéma situace přímého odporu

Situaci odporu (viz. obrázek výše) vyobrazuji na příkladu dvou sociálních skupin, které jsou v blízkém kontaktu – těsně se dotýkají. Jsou na sebe napojeny negativními stranami štítů. Lomený oblouk (nakloněná strana) viditelně směřuje do centra pomyslného mentálního celku a svým posazením odporuje vnějším vlivům, tedy brání navázání kontaktu s nejbližším subjektem. Jak je vidět do interakčního vztahu vůbec není zapojen rozcestník. To signalizuje skutečnost, že subjekty brání postoupení kontaktu do interakční fáze. Komunikace nemůže být navázána a v reálném případě by se obě strany vůbec nevyhledávaly.

5 Proces tvorby

Vývoj práce se nesl v několika fázích. V první řadě bylo důležité ujasnit si myšlenku a stanovit si cíl, co chci projektem sdělit. Dále následovalo intenzivní studium odborných pramenů, sumarizace informací a jejich převedení do vizuální podoby.

Informace jsem kódovala do obrazců, které reprezentovaly určité stavy a postupy při komunikaci. Jejich skladba mi poskytla variabilitu. Abych si ověřila ideovou funkčnost a zároveň si lépe představila prostorové uspořádání, zhotovila jsem si první pracovní model z kartonového papíru. Tento postup se mi osvědčil, neboť jsem mnohokrát narazila na technická úskalí a byla jsem nucena změnit podobu vzorců.

Na papírový model jsem následně navázala větší a přesnější maketou z KAPA desek, v měřítku 1 : 2,5. V této etapě pro mě bylo podstatné seznámit se s vlastnostmi zvoleného materiálu a ověřit si konstrukční odolnost. Protože každý z objektů je koncipován jako samo stojný, pro pevné ukotvení mi posloužily dubové hranoly s vyfrézovanou drážkou na vsazení samotného plastového štítu. Pro sjednocení barevnosti jsem „patky“ i v modelovém řešení povrchově upravila bílým lakem. U přiložené fotodokumentace⁷ je patrné, že jsem v první fázi počítala s využitím specifického, barevného osvětlení. V konečné realizaci jsem postupně dospěla k názoru, že světelný efekt je v instalaci nepodstatný.

Při zhotovení finální práce jsem vycházela z předchozího prototypu.⁸ Instalace se vychýlila pouze větším měřítkem.

⁷ Viz. Obrazová příloha č. 5

⁸ Viz. Obrazová příloha č. 6

Pro výslednou instalaci jsem zhotovila 32 štítů.⁹ Kompletní rozložení práce jsem neměla možnost posoudit, neboť jsem měla omezenou rozlohu pracovního prostoru.¹⁰ Prezentace diplomové práce tak pro mě bude první možností spatřit ji v celistvé podobě.

⁹ Viz. Obrazová příloha č. 7

¹⁰ Viz. Obrazová příloha č. 8

6 Technologická specifika

Tvarové specifikum

Objekty v instalaci vychází z idey obranného systému. Štít, který jej představuje, přeneseně plní funkci odrazové plochy vůči vnějším vlivům. Tato atakující imaginární energie, sehrává v konfrontačním procesu podstatnou roli. Prostupuje skrze naše vyjadřování k lidem, a zároveň ze strany lidí působí na nás samotné. Vlastní uchopení tématu lze vyložit tak, že mapují migrace vlivů, které jsou vedlejším účinkem společenské komunikace. Velikostí jsem se snažila simulovat pravý účel obranného štítu. Proto také vznikly nakloněné plochy, které specifickým uspořádáním taktéž plní funkci skrýše.

Důležitým předpokladem pro mě byla variabilita objektů instalace, kdy pouhým jejich přestavěním zcela změníme vztahy mezi subjekty. I to byl jeden z důvodů, proč jsem konstrukčně pracovala s nakloněným štítem. V tomto provedení zřetelně vnímáme, která ze stran představuje pozitivní - příkloněnou stranu (interagující) a negativní - odvrácenou stranu (odporující).

Konstrukční vlastnosti

Na počátku realizace jsem řešila myšlenku zhotovení polohovacích horních dílů jednotlivých štítů. Časem jsem dospěla k jednoduššímu řešení, neboť variabilitu nabízí možnost přeskládání celých objektů. Primárně je instalace závislá na konkrétním prostoru a představuje kompaktní útvar s přesahem do architektury.

Barevnost

Důležitým výrazovým prostředkem, je barevnost. I ta má svou úlohu v působivosti práce. Za nejvhodnější odstín jsem stanovila bílou. Bílá barva evokuje čistý, neutrální charakter. Z původního barevného odlišení mentálních teritorií, jsem dospěla k čistému, jednobarevnému řešení, kde barva neplní žádnou vyšší významovou funkci a spíše dokresluje kompozici.

Umístění

Určitým kritériím podléhá i samotné umístění instalace. Instalaci vnímám zároveň jako site-specific projekt, z důvodu nutné osobní interakci s příslušnými sociálními skupinami daného prostoru. Jelikož mi od začátku nebyly známy mé možnosti pro instalaci práce, vypracovala jsem grafické vizualizace¹¹, znázorňující ideální příklady a odlišná řešení společně s návrhy¹².

¹¹ Viz. Obrazová příloha č. 9

¹² Viz. Obrazová příloha č. 10

7 Popis díla

Protože bylo záměrem instalovat projekt ve veřejném prostoru, diplomová práce počítá s tím, že se budou lišit verze její interpretace z řad náhodných diváků. Místo, kde je realizace prezentována souvisí především s konceptem práce, a to, čerpat přímo z jeho sociálních dispozic.

Již na první pohled je zřejmé, že se jedná o přesně vyskládaný prostorový obrazec podléhající pravidlům uspořádání. Ačkoliv kompozice působí uceleně, stále naskýtá možnost do její podoby časem zasáhnout. Dalo by se říci, že se práce stále vyvíjí stejně tak, jako se časem mění vazby samotné.

Ve výsledné realizaci dávám do vztahu sebe, plzeňské přátele (z mimoškolního prostředí), spolužáky, zástupce vedení školy a neznámé osoby, sdílející společný prostor. Těchto pět skupin reprezentuje pět totožně vypadajících centrálních útvarů, složených ze štítů, které zauímají vůči sobě specifickou polohu. Dle náklonu odrazových ploch a nasměrování špičky objektu jsou definovány vztahy mezi konfrontovanými skupinami. V celkové kompozici se nacházím ve středu pomyslného kříže. Strukturální stránka instalace vypovídá o tom, že se komunikace vůči mně interaktivně vyvíjí pouze s lidmi z řad spolužáků a přátel. Komunikujeme otevřeně, projevujeme vůči sobě náklonnost, sdílíme sympatie. Vzájemně na sebe působíme. Ve zbylých dvou případech je sblížení po osobní stránce v daném okamžiku znemožněno. Podstatnou roli sehrává aktuální postavení, mravní zásady a pozornost vůči subjektu. Naše postavení se v instalaci jeví jako odvrácené.

Instalace funguje jako stavebnice. Umožňuje zasahovat do mezilidských vazeb z bezpečné pozice. Do konfrontací vstupuji bez rizika neúspěchu. Mohu mapovat situace, promýšlet strategie, a to zcela pasivně, formou hry, která mi není bitevním polem, ale pomůckou k posílení osobnosti.

8 Přínos práce pro daný obor

V tomto okamžiku, kdy je práce čerstvě dokončena, je pro mě nelehkým úkolem určovat její přínos. Jsem v ní stále ještě ponořená. Abych ji dokázala racionálně vyhodnotit, potřebovala bych větší časový odstup. Mohu jen doufat, spekulovat a přát si. Přesto jsem však do projektu vstupovala s jasnou vizí, co chci vyjádřit a jaký smysl by měl mít. Práce reflektuje a snaží se uchopit osobní problém, vnitřní nutkání uvědomit si svou identitu v kontextu společenských poměrů. Zároveň se pro mě stala terapií. Projekt pro mě nabral hlubší význam, než jsem původně předpokládala. Přínosem mi bylo uvědomění si vlastního postavení a vlastní podstaty ve společnosti.

K jakému účelu umění slouží? Co je vlastně jedinečností uměleckého díla? Zaujala mě myšlenka Pavla Humhala, která mi podává vysvětlení. Dle jeho názoru je důležité, považovat si díla pro jeho výlučnost nad rámec všednosti, účelnosti a obyčejnosti. Umění, jako celek, výstižně připodobňuje k svátku, který je časem zastavení, ohlédnutí se a uvědomění. *Různým způsobem za pomoci různých strategií a s ohledem na určité ideje a morální kvality umělec komentuje, popisuje, odráží a ovlivňuje.* (Humhal, P., 2008)

8.1 Obsahové a technologické souvislosti s jinými umělci

Na současnou uměleckou scénu je několik autorů, kteří se dotýkají ve své tvorbě tématu komunikace. Jejich originální přístup mi posloužil jako inspirace. Nejzásadněji mě zasáhly práce Kateřiny Šedé, Aleny Kupčíkové a Mileny Dopitové.

Podnětný mi byl například projekt, *Každý pes, jiná ves* (2007)¹³, od Kateřiny Šedé. Umělkyně na základě jmenného adresáře, získaného ze zvonků panelových domů na brněnském sídlišti Nová Líšeň, rozeslala vybraným lidem košile s motivy barevných fasád domů. Jako adresáty a odesílatele uvedla samotné obyvatele a propojila tak jinak vzájemně cizí osoby. Všichni adresáti byli následně pozváni na vernisáž v Moravské galerii v Brně. Další zajímavou prací byl například projekt *Furt dokola* (2008)¹⁴. Šlo o happening s cílem propojovat a konfrontovat sousedy skrze překonání plotu, který mezi nimi představuje jakousi překážku. Vyvrcholením akce byla cesta vybraných sousedů na berlínské Biennale, kam si sami přivezli předměty vhodné k přezení autentického modelu jejich společného plotu.

Podobnost tvůrčího přístupu vnímám u Aleny Kupčikové. Cítím s ní jistou sounáležitost, a to především díky systematicky konstruovaným dílům. Za hlavní spojující znak považuji transformaci dat. Například v díle *Orchestrální cesty* (2011 - 2012)¹⁵ převádí strukturu popraskaného asfaltu rozpadajících se cest do notového zápisu a vytváří tak akustický obraz. Na podobné tvůrčí technologii se zakládají další její projekty s názvy *Hudba lesa* (1997 - 2002) nebo také *Hudba očí* (2000-2001)¹⁶.

Myšlenkově se ztotožňuji s instalací Mileny Dopitové, *Ještě chvíli se zdržím* (2011)¹⁷. Stejně jako ona se dotýkám společenských vlivů. Dilematické hodnocení situace a koordinace našeho rozhodování je v jejím prostorovém podání obdobně přeneseno do vícevýznamových rovin.

¹³ Viz. Obrazová příloha č. 11

¹⁴ Viz. Obrazová příloha č. 12

¹⁵ Více na http://www.alenakupcikova.cz/cesky_katalog.pdf

¹⁶ Viz. Obrazová příloha č. 13

¹⁷ Viz. Obrazová příloha č. 14

9 Silné stránky

Za silnou stránku práce považuji především její systémovou promyšlenost, která se v konečném řešení ověřila jako fungující. Během procesu tvorby jsem získala mnoho zajímavých podnětů, které jsem dokázala střízlivě redukovat až do elementární formy. Podařilo se mi informace transformovat do vzorců, které se dají libovolně kombinovat a fungují na logických principech uspořádání. Strukturální systematičnost je dobře rozpoznatelná i pro náhodného diváka. Nemyslím si, že je potřebné detailně znát pravidla kompozice. Statické prvky jsou rozpořehovány rytmickou skladbou, která evokuje komunikační síť.

Tvarové řešení instalace vystihuje záměr uchopit křehkou imaginární strukturu. Po konstrukční stránce realizace splňuje primární představu být univerzální stavebnicí. Objekty jsou lehké a umožňují snadnou manipulaci. Z vlastního pohledu velmi oceňuji skladnost jednotlivých částí, a to zejména v případě, že je instalace přemístována ve veřejném prostoru. Vůči prostředí je materiál patřičně odolný.

Ačkoliv se mi nabízela možnost využít v projektu více druhů médií, kladně hodnotím, že jsem se touto cestou nevydala. Práci jsem udržela v čisté podobě, bez efektů. Podstatné také zůstává to, že jsem naplnila koncept diplomové práce.¹⁸

¹⁸ *Jako každý druhý den* – Projekt, který se zabývá sociální tematikou, využívá libovolného média a je určen do veřejného prostoru.

10 Slabé stránky

Posuzovat slabé stránky z vlastního pohledu je pro mě velice obtížné. Domnívám se, že výsledek může nejlépe zhodnotit samotný divák. Přesto, že původní návrh prošel mnoha proměnami a i následně se mi naskýtaly stále nové možnosti realizace, vždy pro mě bylo obtížné rozhodnout se pro finální řešení.

Během realizace práce jsem byla donucena udělat několik zásadních ústupků, které se doufám na instalaci negativně neprojeví. Původní záměr, zacílit práci do exteriéru neobstál z hlediska mých finančních možností. S přihlédnutím na vlastnosti dostupného materiálu jsem proto projekt směřovala do míst veřejných interiérů.

Největším rizikem mi pravděpodobně bude finální instalace v dosud neznámém prostoru. Jelikož se nejedná o ideální podmínky pro instalaci, kompromisním řešením mi je v tomto případě pouze obecnější pojetí kompozice. Zda s sebou prostor přinese nějaká úskalí, se skutečně dozvím, až při konečné prezentaci práce. Nezbyvá mi jen doufat, že mé představy budou naplněny.

11 Seznam použitých zdrojů

11.1 Knižní a periodická literatura

- 1) ALTMAN, Irwin&TaylorDalmás. *Socialpenetration: thedevelopmentofinterpersonalrelationships*. New York: Holt, Rinehart and Winston, 1973, ix, 212 p. ISBN 00-307-6635-4.
- 2) BANDURA, Albert. *Self-efficacy: theexerciseofcontrol*. New York: W.H.Freeman, c1997, ix, 604 p. ISBN 07-167-2850-8.
- 3) BORG, James. *Řeč těla: jak poznat, co kdo doopravdy říká*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2012, 239 s. ISBN 978-80-247-4474-2.
- 4) DEVITO, Joseph A. *Základy mezilidské komunikace*. Vyd. 1. Praha: Grada, 2001, 420 s. ISBN 80-716-9988-8.
- 5) GOLEMAN, Daniel. *Emoční inteligence: Proč může být emoční inteligence důležitější než IQ*. 1. vyd. Praha: Columbus, 1997, 348 s. ISBN 80-859-2848-5.
- 6) HUMHAL, Pavel. *Osobní a veřejné*. Vyd. 1. Praha: Tranzit, 2008, s. 158. ISBN 978-80-87259-00-9.
- 7) *Ottova všeobecná encyklopedie ve dvou svazcích*. Vyd. 1., Svazek 1. Praha: Ottovo nakladatelství - Cesty, 2003, 735 s. ISBN 80-7181-959-x.
- 8) *Ottova všeobecná encyklopedie ve dvou svazcích*. Vyd. 1., Svazek 2. Praha: Ottovo nakladatelství - Cesty, 2003, 752 s. ISBN 80-7181-959-x.
- 9) TROWER, [by] Michael Argyle and Peter. *Person to person: waysofcommunicating*. West Melbourne, Vic: Thomas Nelson Australia, 1979, 128 p. ISBN 01-700-5424-1.
- 10) VYBÍRAL, Zbyněk. *Psychologie komunikace*. Vyd. 2. Praha: Portál, 2009, 319 s. ISBN 978-807-3673-871.

- 11) VYBÍRAL, Zbyněk. *Lži, polopravdy a pravda v lidské komunikaci*.
Vyd. 1. Praha: Portál, 2003, 175 s. ISBN 80-717-8812-0.

11.2 Internetové zdroje

- 1) SCS.ABZ.CZ, Slovník cizích slov. Autostereotyp [online]. 2005-2015. 2015 [cit. 2015-03-31]. Dostupné z: http://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/hledat?cizi_slovo=Autostereotyp&typ_hledani=prefix
- 2) ACS.ABZ.CZ, Slovník cizích slov. Heterostereotyp [online]. 2005-2015. 2015 [cit. 2015-03-31]. Dostupné z: http://slovník-cizich-slov.abz.cz/web.php/hledat?cizi_slovo=Heterostereotyp&typ_hledani=prefix
- 3) Přetvářka: Předstírané chování. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. San Francisco (CA): WikimediaFoundation, 2001-2015, 10.2.2012 [cit. 2015-01-06]. Dostupné z: <http://cs.wikipedia.org/wiki/P%C5%99etv%C3%A1%C5%99ka>
- 4) SCIENCE CHANNEL. HeadGames: Přizpůsobivost [televizní vysílání]. 2014, 60 min. [cit. 6.1.2015].
- 5) Sociální skupina. In: Wikipedia: the free encyclopedia [online]. San Francisco (CA): WikimediaFoundation, 2001-2015, 12.5.2014 [cit. 2015-01-22]. Dostupné z: http://cs.wikipedia.org/wiki/Soci%C3%A1ln%C3%AD_skupina
- 6) Socioweb: sociologický webzin [online]. Praha: Sociologický ústav AV ČR, v.v.i, 2014 [cit. 2015-11-03]. ISSN 1214-1720. Dostupné z: <http://www.socioweb.cz/index.php?disp=teorie&shw=149&lst=114>

12 Resumé

The main issue of this Master thesis is interpersonal communication, which is watched through so-called mental circuits, which characteristically represent various social units. Systematically, I intend to disclose a structural links among ways of my act. Generally, each environment of human live can be define by specific mental identity. Therefore, different territories, which I'm located in, are shaping my personality. Even though I'm sort of connection link among all of these areas, they basically exist without any interrelationship among each other. The intention of my work is to confront these mentally different groups illustratively and create a relational schema of situations, that couldn't usually happen. I want to exceed imaginary border of personal space. Into the scheme of interaction I involve other subjects, whose identity I don't want disclose. I don't consider it important to work with the identity of a particular social group or individual person. Rather, finding and identifying relationships among these groups is important to me. The result of the analysis is supposed to be perceived as a principle that is individually applicable to other confrontational situation. Due to my conviction that everything is ruled by particular system, I have established my own way of expression, which I set up in advance. Besides visual impression, space compositions intend to provide a viewer with opportunity to think about hidden functional principles.

Segmented structure of the installation characteristically resembles architecture and through its size and variability works as an interactive building kit. Intellectually, it is based on the social problems of communication. Particular parts of the installation create a kind of

shields, whose position reflects the relationships among different subjects. The layout and location of the shields in space is directly related to my own social ties in a particular location. Through the installation I get in touch and communicate with viewer and convey him aesthetic experience.

13 Seznam příloh

Příloha 1

Kultivační prevence

Příloha 2

Hodiny požitku, minuty života

Příloha 3

Transformace

Příloha 4

Neúspěchem k úspěchu

Příloha 5

Nasvětlený pracovní model z KAPA desek v měřítku 1 : 2,5

Příloha 6

Konstrukční detaily

Příloha 7

Výroba štítů

Příloha 8

Zkušební instalace hotových štítů

Příloha 9

Grafická vizualizace instalace pro specifické prostory

Příloha 10

Návrhy instalace pro specifické prostory

Příloha 11

Kateřina Šedá: Každý pes, jiná ves, 2007

Příloha 12

Kateřina Šedá: Furt dokola, 2008

Příloha 13

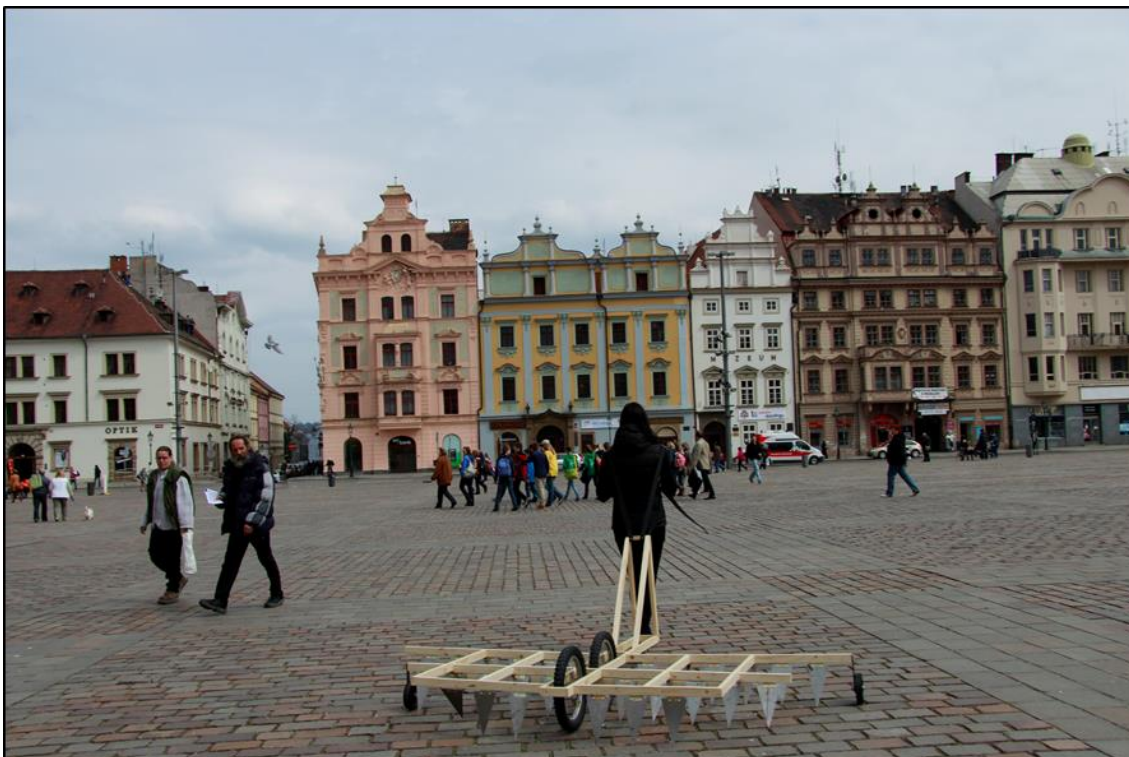
Alena Kupčíková: Hudba očí, 2000-2001

Příloha 14

Milena Dopitová: Ještě chvíli se zdržím, 2011

Příloha 1

Kultivační prevence, 2012 (bakalářská práce)

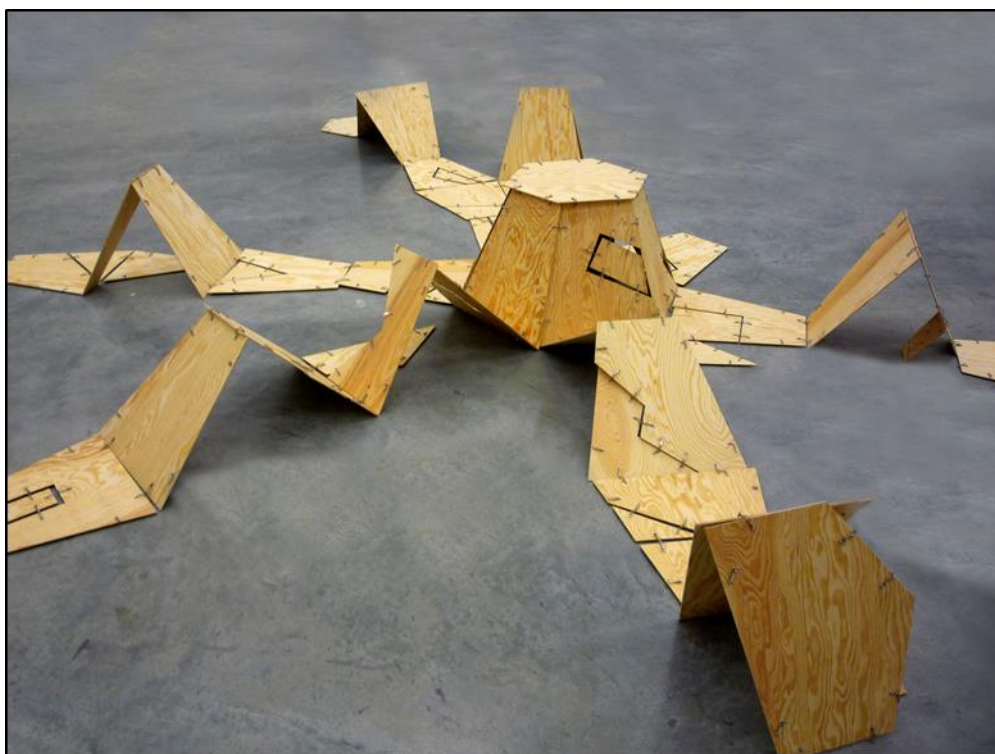
Příloha 2

Hodiny požitku, minuty života, 2011

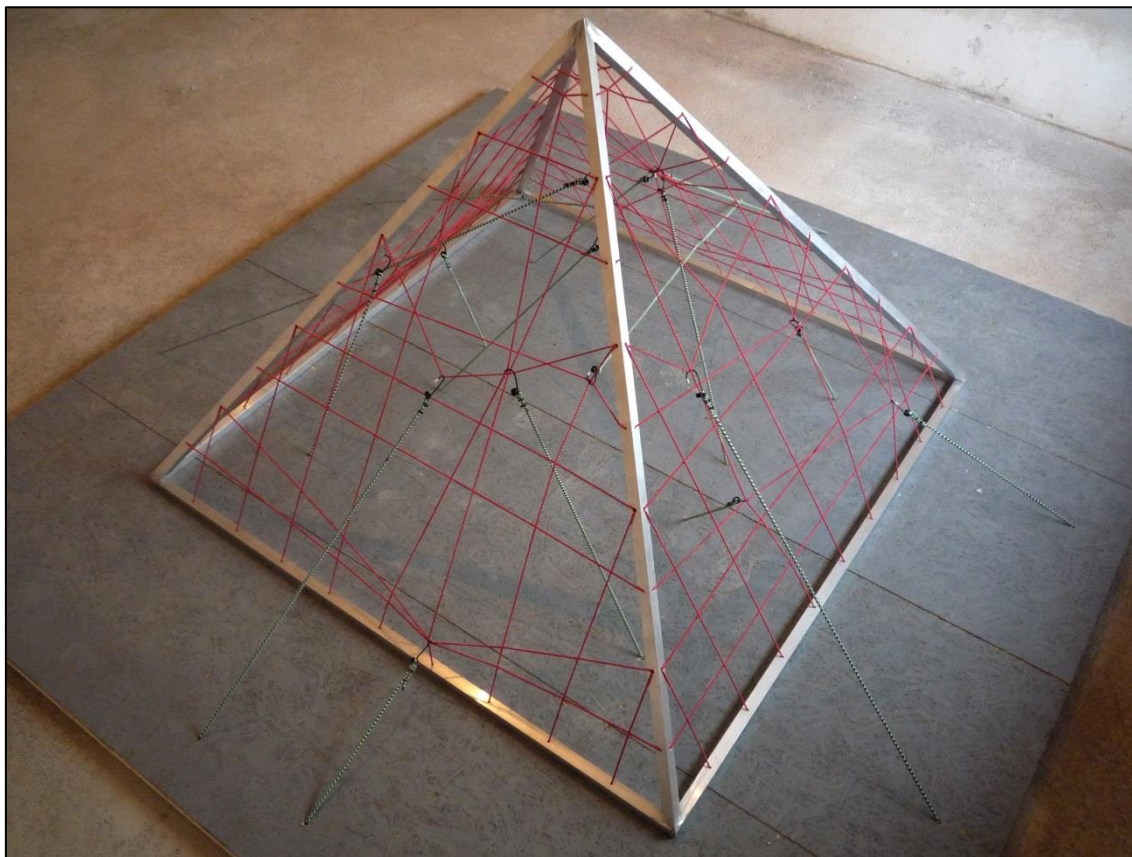
Příloha 3

Transformace, 2013

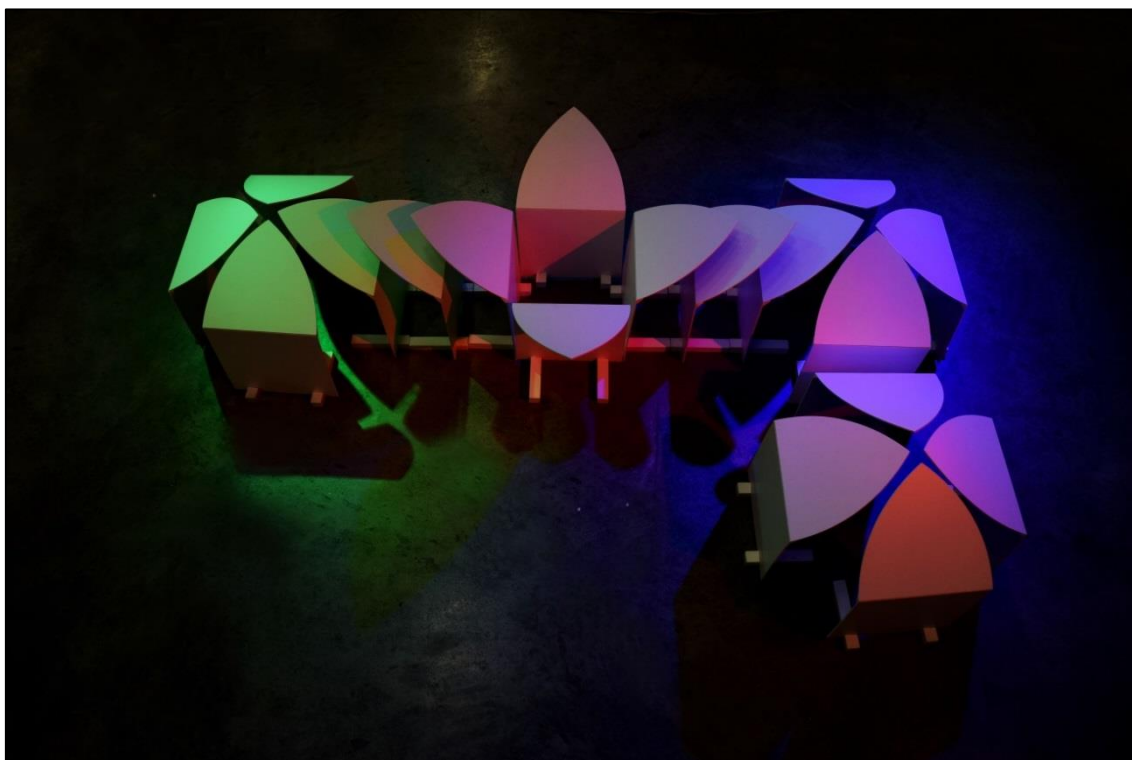
Příloha 4

Neúspěchem k úspěchu, 2014

Příloha 5

Nasvětlený pracovní model z KAPA desek v měřítku 1 : 2,5

Příloha 6

Konstrukční detaily

Příloha 7

Výroba štítů

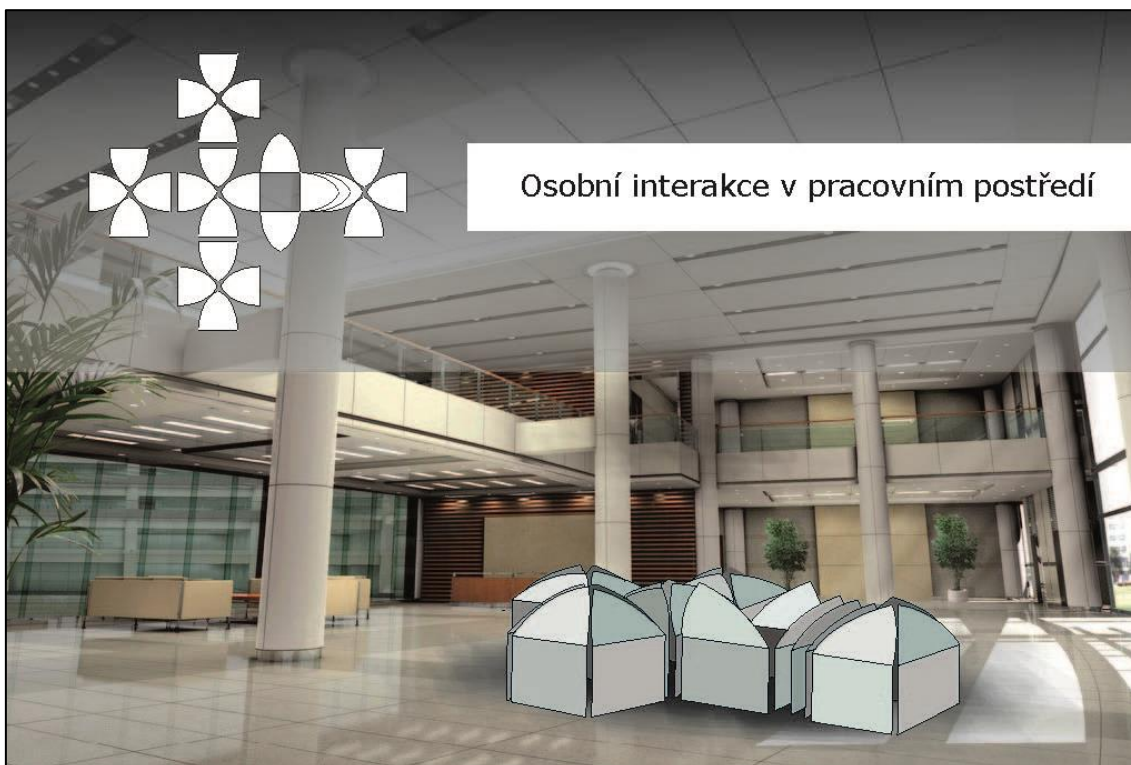
Příloha 8

Zkušební instalace hotových štítů

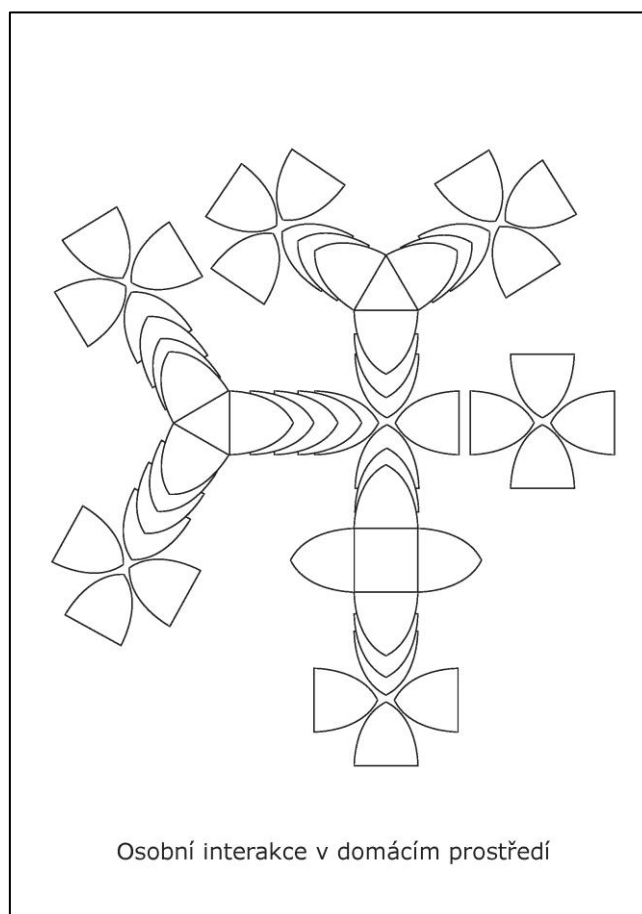
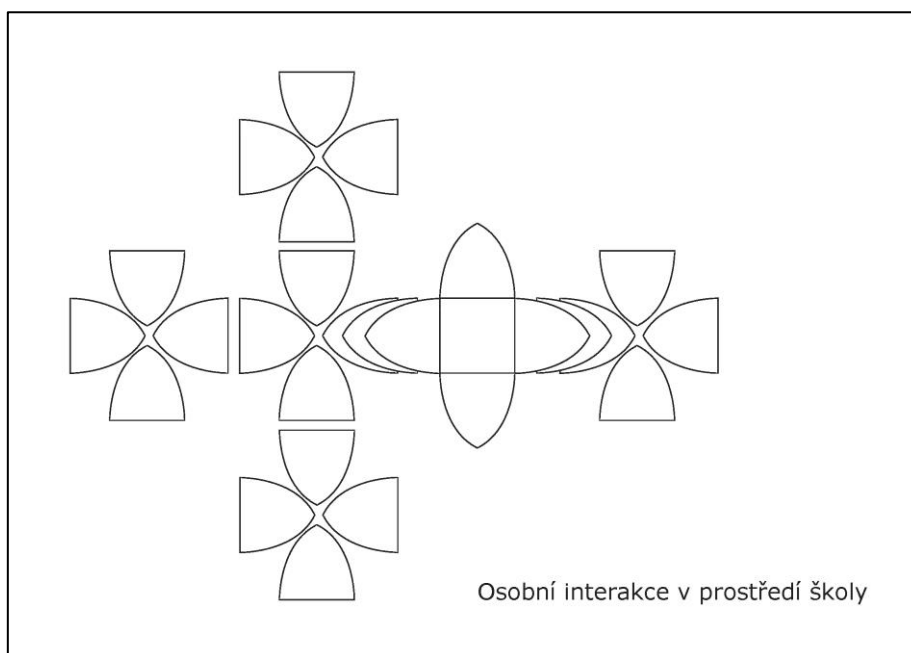
Příloha 9

Grafická vizualizace instalace pro specifické prostory

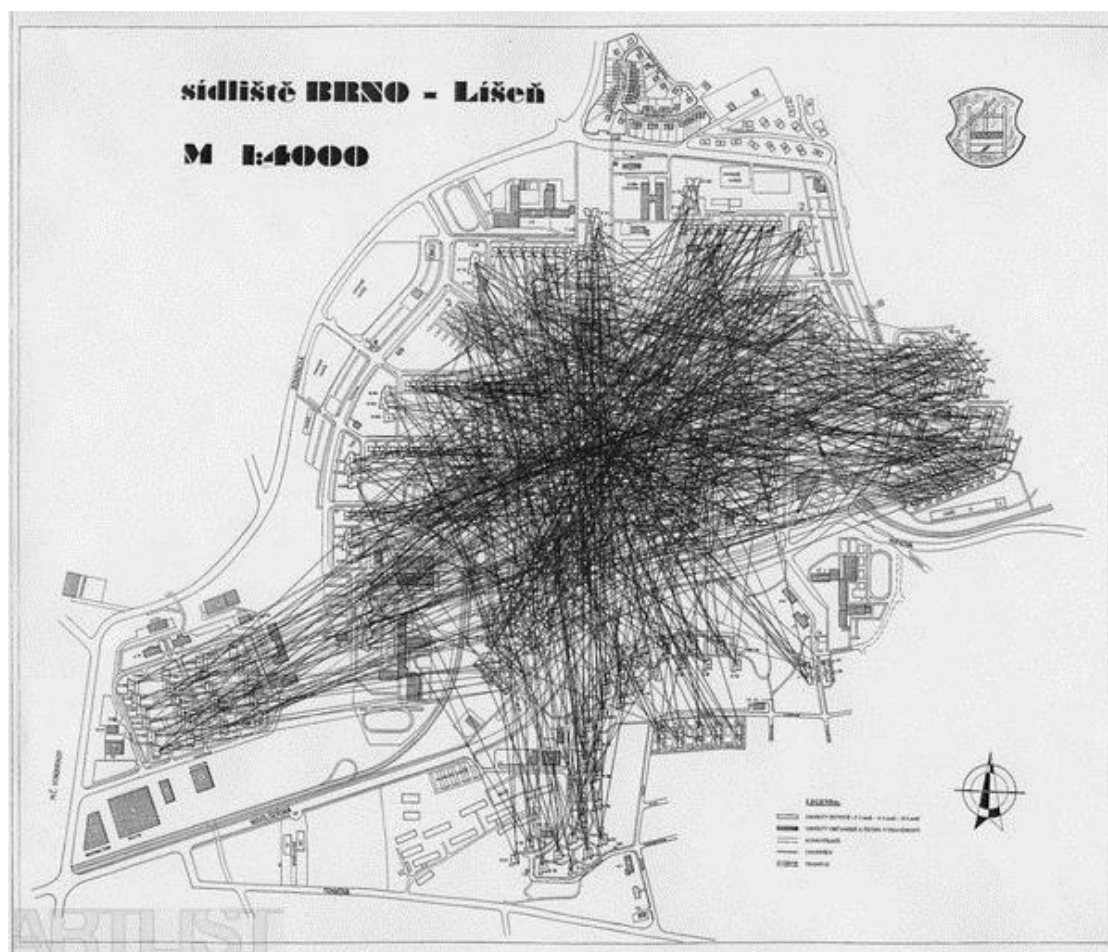
Příloha 10

Návrhy instalace pro specifické prostory

Příloha 11

Kateřina Šedá: Každý pes, jiná ves, 2007¹⁹

¹⁹ <http://www.artlist.cz/dila/kazdej-pes-jina-ves-5384/>

Příloha 12

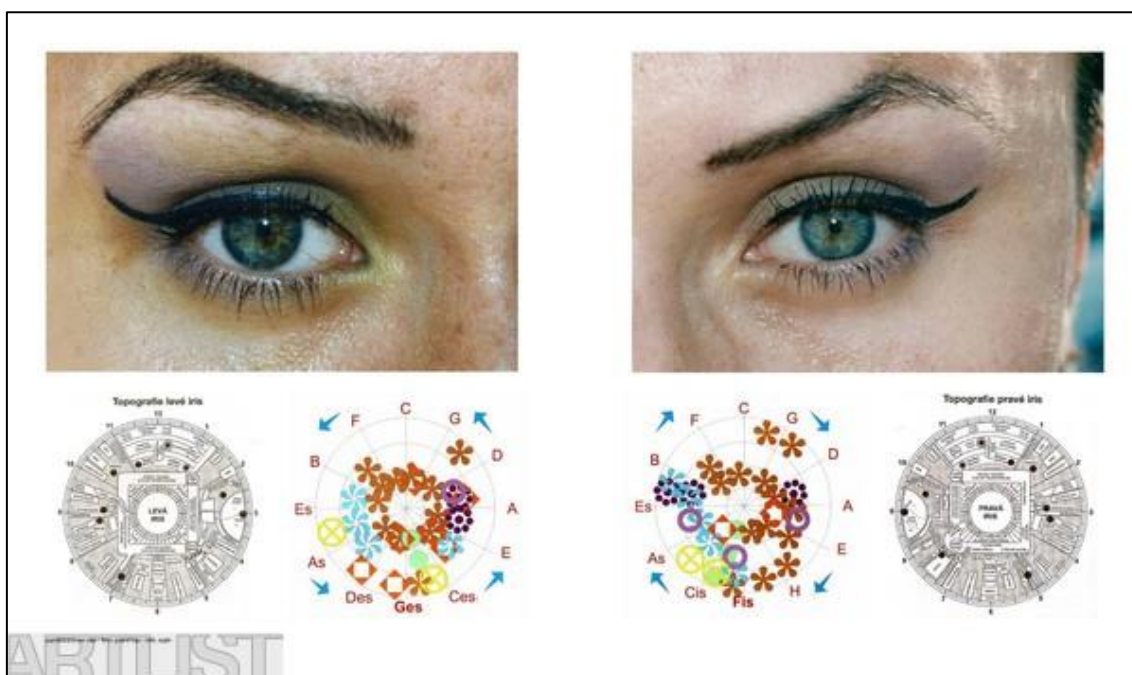
Kateřina Šedá: Furt Dokola, 2008²⁰

²⁰ <http://www.artlist.cz/dila/furt-dokola-5382/>

Příloha 13

Alena Kupčíková: Hudba očí, 2000-2001²¹

²¹ <http://www.artlist.cz/dila/hudba-oci-109415/>

Příloha 14

Milena Dopitová: Ještě chvíli se zdržím, 2011²²

²² <http://www.moravska-galerie.cz/media/839020/Pohled%20do%20vystavy.JPG>